

SARAH MACLEAN

DESAŤ SPÔSOBOV

*ako si uloviť lorda
a zostať zbožňovaná*

Výučba sa začína

Sarah MacLean
TEN WAYS TO BE ADORED
WHEN LANDING A LORD

Copyright © 2010 by Sarah Trabucchi
All rights reserved.
Translation © 2026 by Zuzana Smolinská
Cover design © 2026 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0557-0

„Prečo ste sa predou mnou skrývali?“

„Myslela som si, že je to očividné.“ Keď Nicholas nereagoval, Isabel pokračovala v dychtivej snahe zaplniť ticho. „Naša spoločná... chvíľka ma zaskočila. Nečakala som, že ma...“

Nicholas si odrazu naplno uvedomil, kde sa nachádzajú – v tmavom podkroví – a dažď zvonka tlmil všetky okolité zvuky. Obklopoval ich teplý, útulný priestor, priam stvorený na tajnú schôdzku.

Prikročil bližšie, a tak stáli len zopár centimetrov od seba. „Že vás...?“

„Že ma budete natoľko priťahovať,“ pozdychla rezignovane.

Sledoval, ako jej líca zaplavil ostrý odtieň červenej. Rýchlo sa pokúsila prekryť rozpaky. „Som si istá, že je to len akási fáza, ktorá pominie. Najlepšie bude, ak odídete, a ja už si nejako poradím...“

Načiahol sa k nej a dotyk príval jej slov zastavil.

Nemal by ju bozkávať, to dobre vedel.

Lenže ona bola celkom iná ako ženy, ktoré poznal predtým. Chcel odhaliť všetky jej tajomstvá a predovšetkým chcel ju.

Pritisol svoje pery na jej a v momente bola jeho.

*Pre Chiaru,
ktorá odišla na univerzitu
a neprekázalo jej,
že som jej ukradla knihy
aj mačku.*

Prolog

Nemožno poprieť, že sa medzi mladými dámami v Londýne rozšírila skutočná pliaga: tragická realita, ktorá nevedie k ničomu inému než tomu najhoršiemu možnému scenáru.

Prirodzene, hovoríme o starodievectve.

Je priam zločinom, že mnohým nevydatým dámam je v našom prekrásnom meste upierané blaho manželstva. Vskutku, tieto sľubné mladé púčiky nebudú mať nikdy možnosť naplno rozkvitnúť!

Preto je, drahá čitateľka, v záujme verejnosti, aby sme spísali zoznam časom preverených riešení, ktoré mnohokrát napomohli zjednodušiť namáhavú úlohu: zabezpečiť si vhodného manžela.

Pokorne vám predstavujeme „Lekcie ako si uloviť lorda“.

*Perly a peleríny
Jún 1823*

*Townsend Park
Dunscroft, Yorkshire*

*L*ady Isabel Townsendová postávala v ošumelom príjímacom salóne jediného domova, ktorý kedy poznala, a snažila sa potlačiť hučanie v ušiach. Prižmúrila oči, aby sa

sústredila na bledého muža s piskľavým hlasom, ktorý stál pred ňou.

„Poslal vás môj otec.“

„Presne tak.“

„Mohli by ste mi, prosím, zopakovať tú poslednú časť?“
Určite len zle porozumela slovám, ktoré pred chvíľkou tento nevítaný hosť vyhŕkol.

Napriek úsmevu sa na jeho tvári usadil prázdny a neatraktívny výraz. „Isteže,“ zatiahol spevavo a jeho hlas naplnil miestnosť na prasknutie. „Sme zasnúbení.“

„A keď vravíte *sme*, myslíte azda...“

„Vy a ja. Vezmeme sa.“

Isabel pokrútila hlavou. „Odpusťte, a vaše meno je...?“

Zháčil sa, zjavne nespokojný so skutočnosťou, že mu nevenovala dostatočnú pozornosť. „Asperton. Lionel Asperton.“

Isabel si poznačila do pamäti, že sa na nešťastnom mene pobaví neskôr. Teraz si musela poradiť s jeho nositeľom. Nepôsobil bohvieako bystro. Neprekvapilo ju to. Už dávno sa presvedčila, že sa jej otec sotva stretával s intelektuálnym výkvetom.

„Ako je možné, že sme snúbenci, pán Asperton?“

„Vyhral som vás.“

Isabel zavrela oči a pokúsila sa čo najrýchlejšie skonsoľidovať: skryť svoj hnev, ale aj bolesť. Tá sa v tejto situácii dostavila vždy. Opäť riskla pohľad do tých bledých očí. „Vyhrali ste ma.“

Nemal ani len toľko taktu, aby zahanbenie predstieral. „Áno. Otec vás stavil v hre.“

„Ako inak.“ Isabel frustrovane vydýchla. „Aká bola protivistávka?“

„Sto libier.“

„Nuž, aspoň je to viac než zvyčajne.“

Asperton len nedočkavo mávol rukou a so samolúbym úsmevom k nej prikročil. „To kolo som vyhral. A s ním aj vás. Právom.“

Načiahol sa a prstom jej prebehol po líci. „Myslím, že si to obaja užijeme,“ šepol.

Prinútila sa ostať čo najpokojnejšia a s vypätím síl sa snažila nestriať. „Tým si nie som istá.“

Naklonil sa k nej a blízkosť tých červенých, voskových pier ju ochromila. Inštinktívne cúvla, aby medzi nimi opäť vytvorila priestor. „V takom prípade vás musím presvedčiť o opaku.“

Vykrútila sa mu a postavila sa tak, aby medzi nimi stála stará, chatrná stoličku. V očiach sa mu zablyslo. Nezdalo sa, že ho to zastaví.

Rád bol lovec.

Isabel to musela rázne ukončiť. A hneď.

„Obávam sa, že ste sa prehnali zbytočne, pán Asperton. Asi vám neuniklo, že som už dávno plnoletá a môj otec,“ odmlčala sa, pretože to slovo malo na jej jazyku nepríjemnú pachuť, „by mal vedieť, že ma nemôže len tak staviť. Nefungovalo to tak predtým a nefunguje to tak teraz.“

Prestal sa za ňou zakrádať a prekvapene na ňu pozrel. „Takže to už niekedy spravil.“

Priveľa ráz. „Isteže, staviť svoju vlastnú dcéru raz, to možno spadá pod férovú hru, no spraviť tak opakovane, to je priam urážkou vašej cti, všakže?“

Aspertonovi padla sánka. „Prirodzene!“

Isabel prísne pozrela na nevítaného pytača. „Prečo?“

„Pretože vedel, že svoj záväzok nebude môcť dodržať!“

Tento tu zjavne patrila do otcovho okruhu známych.

„Iste, presne preto je táto situácia neznesiteľnou urážkou nás všetkých,“ skonštatovala Isabel sarkasticky. Náhle sa obrátila a dvere otvorila dokorán. „Pán Asperton, obávam sa, že ste už siedmy, čo si ma sem prišiel nárokovat.“ Neubránila sa úsmevu nad jeho prekvapením. „A teda siedmy, čo odíde z Townsend Parku bez nevesty.“

Asperton otvoril ústa a potom ich opäť zavrel. Jeho mäsité pery pripomenuli Isabel tresku.

Narátala do päť.

Vždy vybuchli, kým napočítala do päť.

„S tým sa odmietam zmieriť! Bola mi prisľúbená manželka! Dcéra grófa!“ Mal piskľavý, nosový hlas, charakteristický pre nepríjemných lenivcov, ktorí sa zvykli bratříčkovať s jej otcom.

Niežeby sa s ním za posledných šesť rokov stretla.

Prekrížila si ruky na hrudi a obdarila ho svojím najsúcitnejším pohľadom. „Predpokladám, že spomenul značné veno.“

Zaiskrilo mu v očiach, akoby konečne pochopil. „Presne tak!“

Takmer ho ľutovala. Takmer.

„Nuž, obávam sa, že aj v tomto ohľade ostanete sklamaný.“ Zvraštil obrvy. „Dali by ste si čaj?“

Isabel sledovala, ako pomaly sa pohybujúce kolieska v Aspertonovom mozgu vykonali svoju prácu. „Nie! Nechcem žiaden čaj! Prišiel som si po manželku a Boh mi je svedkom, že s ňou aj odídem! S vami!“

Pokúsila sa naďalej zachovať pokoj, keď s povzdychom odvetila: „Dúfala som, že to nezájde až sem.“

Dôležito napol hruď, pretože ju nepochopil. „Tým som si istý. Ale ja odtiaľto neodídem bez manželky, ktorá mi bola sľúbená! Patríte mne! Právom!“

Vyrazil k nej. Vždy to tak robili. Ustúpila a on prepadol rovno cez otvorené dvere do vstupnej chodby.

Presne tam, kde už čakali ženy.

Isabel ho nasledovala. Videla, ako sa narovnal a zadíval na tri ženy, ktoré tam stáli ako traja dobre vytrénovaní vojaci brániaci dvere do domu. Bola si istá, že takéto ženy ešte nikdy nevidel.

Prirodzene, nemohol tušiť, že sa díva na ženy.

Isabel sa opäť len potvrdilo, že muži mali tendenciu vidieť len to, čo vidieť chceli.

Sledovala, ako si postupne premeral kuchárku, koniarku a majordómku.

Obrátil sa k Isabel. „Čo to má byť?“

Koniarka švihla skrúteným bičom po svojom stehne a Aspertonom pri tom zvuku trhlo. „Nepáči sa nám tón, s akým sa s lady Isabel zhovárate, pane.“

Isabel sledovala, ako mu na tenkom krku nervózne poskočil ohryzok. „Ja... ale ja som...“

„Nuž rozhodne nie ste džentlmen, ak to máme súdiť podľa spôsobu, akým ste sa vyrútili z miestnosti.“ Kuchárka mávla k salónu svojím veľkým, ťažkým valčekom.

Opäť pozrel na Isabel a tá len ladne pokrčila plecami.

„Istotne ste sa nemienili vrhnúť na lady Isabel, pravda?“ pokračovala majordómka v dokonale vyžehlenom odeve s kravatou, keď si palcom lenivo prechádzala po hrane svojej šable. Isabel mala čo robiť, aby pohľadom ani náhodou nezablúdila na prázdne miesto na stene, odkiaľ starodávna a pravdepodobne úplne tupá zbraň pochádzala.

Naozaj majú zmysel pre dramatickosť!

„Ja... nie!“

Nastalo dlhé ticho a Isabel sledovala, kedy Aspertonovi na čele vybehnú očakávané kropaje potu. Pozorovala, ako sa mu rýchlo dvíha a klesá hruď, a až po chvíli sa rozhodla zasiahnuť.

„Pán Asperton je na odchode,“ prehodila nápomocným tónom. „Je tak, pane?“

Neisto prikývol, ešte stále hypnotizovaný Katiným bičom na kone, ktorý krúžil v pomalých, výstražných krúžkoch. „P-presne tak.“

„Nemyslím, že nás ešte poctí svojou prítomnosťou, všakže?“

Dlho sa nezmohol na odpoveď. Kate spustila mäkký kožený koniec biča na zem a to ho vytrhlo z tranzu. Rázne pokrútil hlavou, keď vyhrkol: „Nie, nemám ten pocit.“

Jane končekom šable buchla o mramorovú podlahu a prázdny rozľahlý priestor sa rozozvučal cinknutím kovu.

Isabel sa rozšírili zreničky a hlasom prešla do šepotu. „Domnievala by som sa, že také čosi budete vedieť, pane.“

Bleskovo si odkašľal. „Prirodzene. No samozrejme. Teda, nevrátim sa.“

Isabel sa odrazu priateľsky usmiala. „Výborne. V takom prípade mi dovoľte popriať vám príjemný deň. Som si istá, že von potrafíte aj sám.“ Mávla k dverám, ktoré práve obliehali tri ženy. „Zbohom.“

Potom sa vrátila do prijímacieho salónu, pevne za sebou zatvorila dvere a prešla k oknu práve včas, aby videla, ako ten babrák beží dole schodmi, aby čo najrýchlejšie vyskočil na svojho koňa a uháňal odtiaľto, akoby ho naháňali nejaké pekelné stvory.

Vydýchla úľavou.

Až teraz si dovoľila plakať.

Jej otec ju stavil v hre.

Opäť.

Prvýkrát ju to bolelo najviac. Jeden by si myslel, že si stihla na otcove maniere zvyknúť, no realita ju opäť zaskočila.

Akoby to niekedy mohlo byť ešte iné! Akoby on mohol byť niekedy dakým iným než obyčajným vagabundom. Padlým grófom.

Akoby mu na nej niekedy mohlo začať záležať.

Akoby na nej komukoľvek mohlo začať záležať.

Na chvíľu si dovoľila zamyslieť sa nad ním. Nad Padlým grófom, mužom, ktorý opustil deti a manželku, nechal ich na vidieku, zatiaľ čo sa sám vrátil do Londýna, aby tu žil svoj zhýralý, škandalózný život. Nad mužom, ktorému nikdy na nikom nezáležalo. Nepohlo ním, keď manželka zomrela ani keď sa jeho dávno nezaplatené služobníctvo rozpáchlo. Ani to, keď mu dcéra písala list za listom, prosiac ho, aby sa vrátil do Townsend Parku a prinavrátil vidieckemu

domu čosi z jeho zašlej slávy. Ak nie kvôli nej, tak aspoň kvôli svojmu dedičovi.

Vrátil sa len jedenkrát.

Na to však nechcela pomyslieť.

Jej otec. Muž, ktorý ukradol jej matke dušu. Ktorý jej malému bratovi ukradol otca.

Ak by ich nebol býval opustil, Isabel by sa panstva nikdy neujala. S výzvou sa však popasovala a robila všetko, aby udržala dom na nohách a jedlo na stole. Hoci panstvo neprekvitalo, dokázalo svojich obyvateľov aj nájomcov uživiť, kým otec míňal každú pencu z príjmov pozemkov na svoje výstrednosti.

Keďže jedla bolo dostatok a grófova temná povest' odrádzala možných návštevníkov, Isabel zaplnila Townsend Park aj budovy pre služobníctvo osadenstvom, ktoré vyhovovalo jej. Sliedivé oči londýnskej smotánky ju nemuseli trápiť.

Napriek tomu si však často priala, aby to bolo bývalo inak.

Kiežby mala šancu byť tým všetkým, čím ako dcéra grófa mohla byť. Kiežby vyrastala bez starostí, bez pochybností, keby vedela, že raz nastane deň, keď bude môcť zažiarieť. Užiť si dvorenie muža, ktorý ju bude chcieť pre ňu samotnú a nie pre víťazstvo v hazardnej hre.

Predovšetkým si však priala, aby nebola bývala natoľko sama.

Niežeby túžby čomukoľvek napomáhali.

Vtom sa dvere miestnosti potichu otvorili a zavreli. Isabel sa nespoko zasmiala a z líc si zotrela slzy. Keď sa konečne obrátila, Jane pri nej stála s chápavým, vážnym pohľadom.

„Nemala si sa mu vyhrážať.“

„Koledoval si o to,“ odvetila majordómka.

Isabel prikývla. Asperton len zožal, čo jej otec zasial. Do očí sa jej nahrnuli slzy, no potlačila ich. „Tak veľmi ho nenávidím,“ hlesla.

„Viem,“ súhlasila majordómka, stále postávajúc pri dverách.

„Ak by tu bol, najradšej by som ho zabila.“

Jane krátko prikývla. „Nuž, to nebude potrebné.“
Zdvihla ruku a podala jej kus pergamenu. „Isabel. Gróf...
je mŕtvy.“

Prvá kapitola

A aké by to už boli len lekcie, drahá čitateľka, ak by sme neposkytli zoznam perspektívnych nádejných ženíchov? Džentlmenov, kvôli ktorým tak usilovne študujete? Odpoved' sa natíska, prirodzene, sama. V takom prípade by boli v podstate zbytočné.

*Najšťastnejšie zo všetkých dám, nepýši sa azda naše mesto tými najlepšími a najbystrejšími, čarovnými a naj-
očarujúcejšími, vskutku výnimočnými starými mládenca-
mi, bohatými a dychtivými, ktorí osamelo putujú našimi
ulicami a k úplnej spokojnosti im chýba už len manželka?*

*Nájsť tieto stelesnenia džentlmenskosti bolo vskutku
namáhavé, no neobávajte sa, drahá čitateľka! Úlohy
sme sa zhostili za vás a mesto doslova prečesali kvôli
lordom, ktorí si najväčšmi zaslúžia vašu drahocennú,
nekonečnú pozornosť.*

*Zvážte, prosím, prvého na našom zozname mimo-
riadne žiaducich lordov...*

*Perly a peleríny
Jún 1823*

*K*eď naňho žmurkla blondínka pri dverách, bola to posledná kvapka.

Lord Nicholas St. John sa stiahol hlbšie do kresla a ti-
cho zakľal. Kto by si len pomyslel, že by jediný chválospev

v hlúpom dámskom časopise postačil, aby sa ženská populácia Londýna premenila na bláznivú masu, dožadujúcu sa jeho pozornosti?

Najprv ho to pobavilo, dokonca to celkom uvítal. Potom sa začali priam sypať pozvania a sotva hodiny v jeho mestskom sídle v St. James odbili dve, objavila sa lady Ponsonbyová pod zámienkou prediskutovať istú pracovnú záležitosť. Šlo o istú sochu, ktorú si nedávno zakúpila v južnom Taliansku, no Nick ju ľahko prekukol. Existoval jeden jediný dôvod, prečo by sa zmija ako lady Ponsonbyová zastavila v domove starého mládenca, a Nick si bol istý, že by to lord Ponsonby za legitímny dôvod nepovažoval.

A tak začal utekať. Najprv sa uchýlil do Kráľovskej spoločnosti pre výskum antiky, aby sa utiahol do knižnice, kde nikto o dámskych magazínoch nikdy ani nepočul, nieto nejaký kedy čítal. Nanešťastie, novinár (Nick pri označení profesie v tomto konkrétnom prípade zvrátil tvár) si spravil domácu úlohu a do hodiny mu hlavný lokaj oznámil príchod nie menej ako štyroch dám rôzneho veku a postavenia. Všetky odrazu pocítili urgentnú potrebu skonzultovať s ním svoje mramorové kúsky a trvali na tom, že Lord Nicholas je v oblasti najvychýrenejším špecialistom.

Nick si pri spomienke pohrdavo odfrkol. *Mramor! To určite!*

Lokajovi zaplatil slušnú sumičku za jeho diskretnosť a opäť ušiel, hoci tentoraz oveľa menej dôstojne, zadným vchodom do úzkej, spustnutej uličky, ktorá mu rozhodne nezdvihla náladu. Klobúk si stiahol hlboko do tváre a vykročil do svojho útočiska, do krčmy U psa a holubice, kde posledných pár hodín sedel uvelebený v temnom kúte.

Inými slovami, ocitol sa v pasci.

Za iných okolností by zvážil návrhy, ktoré sa črtali v očiach vnadnej krčmárky, no dnes bola táto konkrétna žena štrnástou reprezentantkou svojho pohlavia, ktorá tak

očividne oceňovala jeho prednosti. Mal toho po krk. Zagánil, najprv na krčmárku, potom na svoje pivo a cítil sa čoraz ponurejšie a podráždenejšie. „Musím z tohto prekliateho mesta vypadnúť.“

Burácavý rehot z druhej strany stola jeho náladu vôbec nezlepšil.

„Ani na chvíľu nepochybuj, že by som ťa mohol v momente poslať naspäť do Turecka,“ zavrčal Nick.

„To by bolo nemilé. Ani za nič by som si nechcel nechať ujsť vyvrcholenie tohto zábavného predstavenia.“ Jeho spoločník Durukhan, prezývaný Rock, vykukol ponad svoje rameno a tmavými očami si premeral atraktívnu mladú ženu. „Škoda. Vôbec si ma nevšíma.“

„Má rozum.“

„Alebo len verí všetkému, čo si prečíta v novinách.“ Rozrehotal sa a Nick naňho zazrel ešte škaredšie. „Ale no tak, Nick, aké strašné to môže byť? Londýnske dámy verejne ocenili tvoju... vhodnosť. Čo už len na tom môže byť zlé?“

Nickovi myslou prebehli tie haldy pozvánok, ktoré doma čakali na jeho odpoveď. Zhodou okolností každú zaslala rodina s nevydatou dcérou. Odpil si poriadny dúšok z piva, a keď zložil cínový krčah naspäť na stôl, zašomral: „Naozaj, čo také.“

„Byť tebou, poriadne to využijem. Teraz môžeš mať ktorúkoľvek.“

Nick ho obdaril ľadovým pohľadom svojich modrých očí. „Aj bez toho prekliateho časopisu sa mi darilo výborne, ďakujem pekne.“

Rock čosi neurčité zamrmľal a potom sa obrátil, aby kývol na krčmárku, ktorá sa bleskovo objavila pri stole, zjavne odhodlaná dosiahnuť isté ciele. Naklonila sa k Nickovi tak, aby sa mohol pokochať jej veľkorysými krivkami a zvodne mu šepľala: „Milord... potrebujete azda čosi?“

„Veru áno,“ odvetil zaňho Rock.

Nehanebnica sa Nickovi usadila v lone a naklonila sa k nemu bližšie. „Čokoľvek, zlatíčko,“ vydýchla, keď pritisla prsia o jeho hrudník. „Čo len chceš.“

On jej však zložil ruku spoza krku a z vrecka vylovil korunu. „Lákavá ponuka,“ skonštatoval, keď jej do dlane vtisol peniaz a pomohol jej naspäť na nohy. „Ale chcem len viac piva. Radšej si spoločnosť na dnes pohľadaj inde.“

Na krátky okamih sa zatváрила skleslo, no potom plynule presunula pozornosť na Rocka, konkrétne na jeho široký hrudník, hnedú pokožku a mocné ruky. Na jej očiach bolo vidno, že oceňuje, čo vidí.

„Máš chuť? Niektoré baby nemajú tmavých rady, ale mne to je fuk.“

Hoci sa Rock nepohol, Nickovi neuniklo, že priateľ pri poznámke o farbe svojej pokožky stuhol. „Skús šťastie inde,“ odsekol odmietavo.

Krčmárka sa od nich so vztýčenou hlavou obrátila a odišla, aby im priniesla ďalšie piva. Aspoň v to Nick dúfal. Keď sledoval, ako kráča miestnosťou, neunikla mu pozornosť ostatných žien v podniku. „Sú to predátori. Každá jedna z nich.“

„Zdá sa, že prišlo aj na *bulana*, keď konečne zistí, aké je to byť lovený.“

Nick pri tej poznámke vystrúhal grimasu. Turecký výraz si v sebe niesol dlhú históriu, predsa len to už bola celá večnosť, čo ho tak niekto označil: *bulan*, lovec. Prezývka nič neznamenal, bola len pozostatkom doby, keď pôsobil na východe, hlboko na území Osmanskej ríše. Bol vtedy niekým iným, bezmenným a jeho jedinou zručnosťou bolo to, čo sa malo stať napokon jeho skazou.

Sám si iróniu dobre uvedomoval. V Turecku sa veci vyvinuli nepríjemným smerom, keď sa zapáčil žene, ktorá ho chytila do svojich spárov, a to doslova.

Kým ho Rock zachránil a odšikoval do Grécka, strávil v tureckom väzení dvadsaťdva dní. Vtedy sa zaprisahal, že dni *bulana* sú preč.

Väčšinou bol rád, že to spravil. Život v Londýne, záležitosti okolo jeho statku a starožitnosti ho upokojovali. Musel však priznať, že mu občas staré časy chýbali.

Oveľa radšej lovil, než bol lovený.

„Ženy sú pri tebe vždy takéto,“ podotkol Rock, čím ho vytrhol z uvažovania. „Dnes to skrátka len viac vnímaš. Niežeby som ich záujmu niekedy rozumel, si predsa jeden škaredý bas –“

„Túžiš po mojej pästi na tvojej tvári?“

Turek sa len veselo zaškeril. „Bitka v pohostinstve nie je príkladom vhodného správania sa v prípade stelesnenia džentlmenskosti tvojho kalibru.“

Nick prižmúril oči. „Ak sa mi tým podarí zmazať ti z tváre ten úšklabok, som ochotný zariskovať.“

Rock sa znova rozrehotal. „Všetok ten ženský záujem ti zatemnil mozog natoľko, až si myslíš, že by si mal proti mne šancu.“ Naklonil sa dopredu a predlaktia položil na stôl medzi nimi, aby podčiarkol ich masívnosť. „Čo sa stalo s tvojím zmyslom pre humor? Ak by sa to stalo mne, prípadne tvojmu bratovi, nesmierne by ťa to pobavilo.“

„Lenže sa to stalo mne.“ Nick pohľadom skúmal miestnosť a otrávene zastonal, keď sa dvere krčmy otvorili a do miestnosti vstúpil tmavovlasý muž. Nový zákazník na chvíľu zastal vo dverách, prezerajúc si osadenstvo, až kým jeho modré oči nepristáli na Nickovi. Pobavene zdvihol obočie a odhodlane vykročil pomedzi dav k ich stolu.

Nick vrhol na Rocka obviňujúci pohľad. „Koleduješ si o návrat do Turecka. Priam o to žobroníš.“

„Aké nesmierne a nečakané šťastie! Ani v najtajnejších snoch by som nedúfal, že sa ocitnem v tesnej blízkosti najžiadanejšieho lorda v celom Londýne!“ zatiahol rozveselene

hlboký hlas, a keď Nick obrátil pohľad nahor, stretol sa mu s jeho dvojčaťom, Gabrielom St. Johnom, markízom z Ralstonu, ktorý sa nad ním doslova týčil. Rock vyskočil na nohy, poklepkal Gabriela po chrbte a naznačil, aby si prisadol. Ralston tak spravil a potom pokračoval. „Predpokladal som, že ťa tu nájdem.“ Odmĺčal sa. „V skrýši. Ty zbabelec.“

Rock sa rozosmial, kým Nick zvrátil obrvy. „Práve som vravel, že ak by si bol za jedného z najžiadanejších slobodných lordov v celom Londýne označený ty, Nick by si tvoje utrpenie nekonečne vychutnával.“

Gabriel sa oprel o stoličku so širokým úškrnom na tvári. „Ako vravíš. Napriek tomu nevyzeráš dvakrát nadšene, bratček. Čím to je?“

„Zrejme si sa sem prišiel zabaviť na mojich rozpakoch,“ neodpustil si Nick. „Nemáš azda na práci čosi lepšie? Napríklad novú manželku, ktorú by si mal chuť pobaviť?“

„To rozhodne mám,“ odvetil Gabriel a úsmev mu v momente znežnel. „Pravdupovediac, to ona ma prakticky vyhodila z domu a dychtivo nástojila, aby som ťa našiel. Vo štvrtok večer u nás organizuje večeru a drží ti miesto. Rozhodne nemôže dopustiť, aby sa lord Nicholas v ten večer skleslo potuloval ulicami Londýna so srdcom rozorvaným túžbou po neveste.“

Rock vyprskol. „Je celkom možné, že by bez pozvania robil presne to.“

Nick priateľa odignoroval. „Callie tú prekliatu vec číta?“ Dúfal, že jeho švagriná si na takéto prízemnosti nepotrpí. Ak to čítala dokonca aj ona, nebolo úniku.

Gabriel sa naklonil dopredu. „Tento týždeň sme to čítali všetci! Vďaka tebe nabralo meno St. Johnovcov na úctyhodnosti, Nick. Konečne. Dobrá práca.“

Vtom sa vrátila krčmárka. Zatvárala sa prekvapene, no potom sa jej na tvári rozhostil výraz nadšenia, keď si premeriavala Nicka s Gabrielom. Dvojčatá boli natoľko vzácnym

javom, že keď sa niekedy St. Johnovci objavili spolu na verejnosti, ľudia mali tendenciu civieť. Nick však dnes na jej zvedavosť nemal trpezlivosť. Uhol pohľadom, a kým Gabriel dievčinu veľkoryso vyplácal, podotkol: „Isteže, všetky tieto ženy, ktoré ma aktuálne naháňajú, sú celé nadšené, že sa im naskytla druhá šanca. Hoci nemám titul, aspoň vyzerám rovnako dobre ako ty. Aj keď len v mladšej, menej impozantnejšej verzii.“

Nick prísne pozrel na brata a priateľa, ktorí sa teraz chichotali ako blázni. Zdvihol svoj krčah a pripil im: „Kiežby ste zhnili v pekle.“

Aj Gabriel zdvihol svoj krčah. „Stálo by to za to. Vieš, byť označený za najžiadanějšího slobodného mládenca nie je to najhoršie, čo sa ti môže stať. Môžem ti odprisahať, že manželstvo nie je väzením, za aké som ho kedysi pokladal. Zisťujem, že je to pomerne radostná skúsenosť.“

Nick sa oprel o operadlo. „Pri Callie si zmäkol, Gabriel. Azda si nepamätáš všetky tie kriklúnske matky a presladené dcérenky, ktoré sa zúfalo dožadovali tvojej pozornosti?“

„Ani trocha.“

„Mal si šťastie, že Callie bola jediná, ktorá ťa pri tvojej otrasnej, zhýralej povesti, vôbec chcela,“ neodpustil si Nick. „Moja povest' je oveľa menej poškodená než tvoja, pre lásku božiu, som skrátka značne cennejší úlovok.“

„Manželstvo ti môže prospieť, vieš.“

Nick sa zadíval na svoje pivo natoľko uprene, až si jeho spoločníci začali myslieť, že neodpovie. „Všetci dobre vieme, že manželstvo nie je pre mňa.“

Gabriel čosi neurčité zahundral. „Je namieste pripomenúť, že som si myslel to isté. Lenže nie všetky ženy sú chladné suky ako tá, kvôli ktorej ťa takmer zabili, Nick,“ vyhlásil Gabriel rozhodne.

„Bola len jednou z dlhého radu mnohých,“ poznamenal Nick. „Ďakujem, no rád by som ostal pri svojich tradič-

ných interakciách so ženami, krátkych a bez zbytočných emócií.“

„Tou krátkosťou by som sa na tvojom mieste nevystatoval, St. John,“ ozval sa Rock a sprisahanecky sa uškrnul na Gabriela. „Problém nie je v ženách, ktoré si ťa vybrali, ale v tých, ktoré si vyberáš ty. Ak by si sa nenechal tak ľahko oklamať tými, čo sa hrajú na neviniatka, možno by si mal s nežnejším pohľadom šťastnejšie skúsenosti.“

Rock nepovedal nič, čo by sám Nick už dávno nevedel. Od mladosti mal slabosť na ženy v prekérnych situáciách a hoci chápal, že je to jedna z jeho najväčších slabostí, ktorá mu v živote priniesla viac škody než úžitku, nedokázal odolať.

A tak sa radšej od žien držal ďalej. Jeho pravidlá boli jasné. Žiadne milenky. Žiadne pravidelné stretnutia. A predovšetkým, žiadna manželka.

„V každom prípade,“ prehovoril Gabriel v snahe odľahčiť konverzáciu. „Plánujem si naplno užiť obdobie, kým budeš držať túto pomyselnú pochodeň stelesnených superlatívov.“

Nick si odpil, oprel sa dozadu a dlane pevne zložil na stôl. „Žiaľ, budem ťa musieť sklamať. Vôbec sa tejto šarády neplánujem zúčastniť.“

„Ale ba? Ako sa plánuješ vyhýbať londýnskym slečinkám? Sú to lovkyne najdrsnejšieho kalibru.“

„Sotva budú môcť loviť, ak sa koristiť vyparí,“ vyhlásil Nick.

„Odchádzaš?“ Gabriel nevyzeral práve potešený. „Kam konkrétne?“

Nick pokrčil plecami. „Zjavne som sa v Londýne zdržoval už prídlho. Na kontinent. Do Orientu. Možno Amerika. Rock? Veď už mesiace prahneš po dobrodružstve. Kam by si sa rád vybral?“

Rock sa zamyslel. „Rozhodne nie Orient. Vôbec si netúžim zopakovať našu poslednú výpravu. Týmto miestam by som sa rád vyhol úplne.“

„Pravda,“ uznal Nick. „Takže niektorá z Amerík.“

Gabriel pokrútil hlavou. „To by si bol preč minimálne rok. Asi zabúdaš, že máme do spoločnosti čerstvo uvedenú sestru a je našou povinnosťou pomôcť jej uzavrieť vhodné manželstvo. Rozhodne ma tu nenecháš čeliť tejto nepochybnej katastrofe samého len preto, že sa bojíš pozornosti zopár dám.“

„Zopár!“ zaprotestoval Nick. „Je to celý roj!“ Zjavne zvažoval svoje možnosti. „Je mi celkom jedno, kam pôjdem. Hlavne nech tam nie sú žiadne ženy.“

„Vôbec žiadne?“ vydesil sa Rock.

Nick sa po prvýkrát za celý večer zasmial. „Dobre, nie úplne žiadne, no bolo by príliš žiadať, aby tam nebola žiadna, čo čítala ten smiešny časopis?“

Gabriel zdvihol tmavé obočie. „Tak to sotva.“

„St. John.“

Všetci traja sa obrátili za hlasom, ktorý patrili vojvodovi z Leightonu, vysokému a statnému mužovi, ktorý vyzeral so svojimi plavými vlasmi a ľadovým výrazom tváre ako stelesnenie vikingského bojovníka. Dnes pôsobil azda ešte strnulejšie než zvyčajne.

„Leighton! Len sa k nám pridaj!“ Nick nohou pritiahol stoličku od vedľajšieho stola. „Zachráň ma pred týmito dvoma!“

„Obávam sa, že sa nemôžem zdržať,“ odvetil úsečne. „Hľadal som ťa.“

„Ty a celá ženská populácia Londýna,“ vyprskol smiechom Gabriel, no vojvoda ho ignoroval. Svoju masívnu telesnú schránku zvalil na stoličku a na drevený doškrabaný stôl zložil rukavice. Obrátil sa k Nickovi spôsobom, ktorý z konverzácie vylučoval Rocka a Gabriela. „Obávam sa, že sa ti nebude páčiť, čo sa ti chystám povedať.“

Nick kývol krčmárke, aby mu priniesla pohár whisky. Neunikol mu nepokoj vo vojvodových očiach.

„Bude sa kvôli tomu musieť oženiť?“ chcel vedieť Gabriel.

„Nie,“ odvetil Leighton nechápavo.

„V takom prípade Nick tvoju požiadavku asi rád splní.“

Vojvoda si odpil poriadny dúšok whisky a pozrel naliehavo na Nicka. „Nie som si tým istý, pretože som neprišiel tak celkom za Nickom. Prišiel som po *bulana*.“

Nastalo dlhé ticho, kým osadenstvo pri stole vstreballo jeho slová. Rock s Gabrielom stuhli, no mlčali a Nicka ostrážito sledovali. Nick sa naklonil dopredu, oprel predlaktia o stôl a preplietol prsty. Keď ticho prehovoril, očami uprene hľadel na Leightona.

„Už sa tomu nevenujem.“

„Viem. A nežiadal by som ťa, ak by to nebolo absolútne nevyhnutné.“

„O koho ide?“

„O moju sestru. Je preč.“

Nick sa oprel opäť dozadu. „Nezvyknem naháňať dámy na úteku. Mal by si zbehnúť na Bow Street.“

Leighton frustrovane vybuchol, načiahol sa a Nicka pritiahol naspäť. „Kristepane, St. John! Dobre vieš, že nemôžem. Okamžite by toho boli plné noviny. Potrebujem *bulana*.“

Nickom pri tom slove trhlo. Vôbec ho nelákalo stať sa opäť lovcom. „Už sa tomu nevenujem, to sám dobre vieš.“

„Zaplatím, koľko si len povieš.“

Ralston vyprskol do smiechu a vojvoda naňho na oplátku zagánil.

„Čo ťa natoľko pobavilo?“

„Už len tvoje pomyslenie, že by môj brat peniaze vôbec prijal. S takou ponukou si si ho rozhodne nezískal.“

„Vieš ty čo, Ralston, nikdy si nebol moje obľúbené dvojča,“ odsekol vojvoda.

„Je to väčšinový názor,“ súhlasil Ralston. „Môžem ťa uistiť, že ma to nevyvádza z miery, no musím priznať: zasko-

čilo ma, že si si k nám, takzvanému pochybnému plemenu, vôbec prisadol? Nevravíš to azda tak?“

„Gabriel, to by stačilo!“ Nick chcel bratovi zabrániť, aby zašiel príliš ďaleko do minulosti.

Leighton mal v sebe aspoň dostatok súdnosti, aby sa zahabil.

Dlhé roky sa Leighton na dvojčkách, hoci tiež šľachticoch, vyvršoval, dávajúc im najavo svoje pohrdanie. Škandál, ktorý rod Ralstonovcov postihol, keď boli ešte malí, konkrétne keď ich opustila matka, z nich spravil ideálnu korisť pre všetky menej poškvrnené rodiny miestnej smotánky. Leighton bol s nimi v tej istej triede v Etone a nikdy nevynechal príležitosť, aby im nepripomenul zlú povest' ich matky.

Jedného dňa však zašiel príďaleko a Nick ho tresol o stenu.

Udrieť vojvodu nebolo niečo, čo by druhému synovi markíza v Etone prešlo a Nicka by takmer určite vylúčili, ak by nemal dvojča a ak by Gabriel sám nezobral vinu za incident na seba. Budúceho markíza z Ralstonu poslali v ten semester domov predčasne a Leighton s Nickom uzavreli krehké prímerie.

A z neho sa napokon vykl'ula akási forma priateľstva, ktoré postupne počas neskorších rokov na Etone prekvitalo a pretrvalo aj počas obdobia, keď Nick brázdil kontinent. Leighton sa stal medzitým vojvodom a jeho bohatstvo značne pomáhalo financovať Nickove a Rockove expedície do temných zákutí Orientu.

Leighton hral podstatnú rolu pri tvorbe *bulana*.

No Nick bol dnes už celkom iným mužom.

„Čo vieš?“

„Nick,“ namietol Rock, ktorý prehovoril od vojvodovho príchodu po prvýkrát, no Nick ho gestom umlčal.

„Som len zvedavý.“

„Viem, že je preč. Vzala si zopár vecí, ktoré majú pre ňu istú hodnotu.“

„Prečo odišla?“

Leighton pokrútil hlavou. „Netuším.“

„Vždy existuje dôvod.“

„To je možné, no ja ho nepoznám.“

„Kedy?“

„Pred dvoma týždňami.“

„A ty prichádzaš až teraz?“

„Plánovala navštíviť sesternicu v Bathe. Trvalo desať dní, kým som si uvedomil, že klamala.“

„Jej komorná?“

„Vystrašil som ju dostatočne na to, aby mi prezradila, že sa Georgiana vybrala na sever. Viac nevedela. Sestra si dala dobrý pozor, aby za sebou zamietla stopy.“

Nick sa oprel dozadu. Myslel mu začala horúčkovo pracovať. Pocítil prílev novej energie. Takže dievčine ktosi pomohol. A stále pomáhal, ak útek nevzdávala a k bratovi sa nevracala. Ubehlo niekoľko rokov, odkedy naposledy niekoho stopoval. Takmer zabudol, aké potešenie mu hľadanie spôsobovalo.

Lenže toto už nebol jeho život.

Pozrel vojvodovi do ustarostených očí.

„Je to moja sestra, Nick. Sám dobre vieš, že by som ťa o to nežiadal, ak by som videl inú cestu.“

Slová udreli na tú správnu strunu. Aj on mal sestru a spravil by čokoľvek, aby bola v bezpečí.

Dopekla.

„Milord?“

Nick sa otočil za ustráchaným ženským hlasom a našiel hneď dve mladé dámy, ktoré ho dychtivo pozorovali.

„Áno?“ odvetil unavene.

„My...“ začala jedna z nich, no potom sa neisto zháčila. Druhá ju povzbudzujúco pošuchla.

„Áno?“

„Sme fanúšičky.“

Nick zažmurkal. „Čoho?“

„Vás?“

„Mňa?“

„Presne tak!“ Druhé dievča sa zoširoka usmialo, prikročilo bližšie a v rukách držalo čosi, čo nápadne pripomínalo...

Nick ticho zanaďával.

„Boli by ste ochotný dať nám autogram?“

Nick vystrel ruku. „Veľmi rád, slečny, no pýtate sa ne-správneho brata.“ Ukázal na Gabriela. „Toto tu je lord Nicholas.“

Rock vyprskol do smiechu, zatiaľ čo obe dievčatá upriamili svoju pozornosť na markíza z Ralstonu, očarujúco atraktívnu kópiu svojej koristi, a rozrušene sa chichotali.

Gabriel okamžite vklázol do roly a dievčiny obdaril žiarivým úsmevom. „S najväčšou radosťou sa vám podpíšem.“ Vzal ponúknutý výtlačok aj s perom a dodal. „Viete, musím sa vám priznať. Toto je po prvýkrát, čo som upútal pozornosť dám v prítomnosti brata! Ralstona vždy považovali za toho fešnejšieho z nás dvoch.“

„Nie!“ zaprotestovali slečny jednohlasne.

Nick prevrátil očami.

„Presne tak. Spýtajte sa kohokoľvek. Každý vám povie, že to markíz je výnimočným exemplárom mužnosti. Nepochybne ste to už kdesi zachytili.“ Premeral si ich s odzbrojujúcim úsmevom. „Pokojne to prizajte, dievčence, neraní to moje city.“

Gabriel zdvihol časopis, na ktorého obálke stálo bombastické: *Najžiadanejší lordi Londýna! Zoznam vnútri!* „Áno, som si istý, že toto spraví s mojou povestou zázraky! Veľmi sa tomu teším, hlavne teraz, keď sa rozhliadam po vhodnej manželke!“

Slečny takmer odpadli od nadšenia.

Nicka scénka vôbec nepobavila. Namiesto toho pozrel na Leightona. „Sever, vravíš?“

„Áno.“

„Sever je obrovské miesto. Môže potrvať týždne, kým ju nájdeme,“ upozornil ho Rock.

Nick sa zadíval na dve dámy vzrušene hľadiace na Ralstona a potom pozrel na svojich spoločníkov.

„Povedal by som, že je čas vybehnúť do prírody.“